

Oma en opa hebben vlinders in de buik

"Verkering hebben na je 60ste of tien jaar eerder is een groot verschil." Dat zegt Sophie de Wijn, 67 jaar en auteur van een boekje over relaties na je 60ste. Zelf besloot ze op haar 61ste dat het tijd werd om een nieuwe maatje te gaan zoeken. Désirée De Poot vroeg haar hoe dat ging.

Steeds meer mensen, mannen en vrouwen, staan op oudere leeftijd alleen. Vroeger was dat bijna altijd het gevolg van een sterfgeval. Maar de tijden zijn veranderd. Het zijn niet langer alleen dertigers en veertigers die scheiden, maar ook steeds meer vijftigers en zestigers.

"In de loop der jaren is het mij duidelijk geworden dat een nieuwe levenspartner voor steeds meer mensen in die leeftijdscategorie een realistische wens was", zegt

Sophie de Wijn. "Nog nooit was het voor zestigplussers zo eenvoudig om zich een nieuwe partner te wensen, er een te gaan zoeken én er een te vinden als nu."

Ze zijn steeds met meer en de vergrijzing zal het fenomeen alleen maar doen toenemen. "Maar een partnerschap in deze levensfase blijkt niet hetzelfde te zijn als in alle voorgaande stadia", stelt

Sophie de Wijn. "Er wordt bovendien veel gepraat over de zogenaamde babyboomers, maar hun situatie is helemaal anders dan die van de zestigplussers. De groep mensen vanaf 50 jaar is in steeds stijgende welvaart opgegroeid. Genoegen nemen met weinig moeite niet meer. Die generatie neemt bovendien nog actief deel aan het arbeidsproces en daarom leeft ze ook in een andere sociale context met andere mogelijkheden."

Sophie de Wijn houdt het graag heerlijk ouderwets.

"Tegenwoordig spreekt iedereen over het wel of niet hebben van een relatie, maar eigenlijk is het erg onduidelijk wat daarmee wordt bedoeld. Ik spreek daarom consequent van 'verkering hebben' en 'zich verlossen'." Iemand beter leren kennen, ook op oudere leeftijd, is niet langer een taboe. Gina (81) en Lukas (84) wonen in een aanleunwoning in hetzelfde complex. Dat is een huis voor ouderen dat 'aanleunt' bij een verzorgingsinstelling. De bewoners wonen zelfstandig, maar hebben de mogelijkheid om een beroep te doen op professionele hulp. Toen Lukas zich een tijdje niet lekker voelde, sprong Gina geregeld binnen om te informeren hoe het met hem ging. "Op een gegeven moment had hij haar, terwijl ze de deur al had geopend om weg te gaan, gezegd dat hij weer helemaal beter was. Als bewijs daarvan deed hij de deur weer dicht en trok haar naar zich toe. Ze kreeg een zoen. Ze gaf hem een kus terug, waarna hij haar weer zoende en zij hem weer. Gina lachte toen ze me dat vertelde. 'Moet u zich voorstellen, we stonden gewoon bij de deur te zoenen als een verliefd stelletje dat het vroeger in een portiek deed'. Gina en Lukas zijn vanaf die tijd onafscheidelijk."

"We stonden te zoenen als een verliefd stelletje dat het vroeger in een portiek deed."

Wat zij met elkaar hebben, is in de woongemeenschap meteen onderwerp van geroddel. "We laten ze rustig kletsen", zegt Gina. "We zijn de volgende dag stevig gearmd eens in de andere vleugel gaan kijken en we hebben daar extra lang rondgelopen."

Verkering krijgen op latere leeftijd heeft echter ook andere consequenties. Bij de familie bijvoorbeeld. "Gina en Lukas bemoeien zich heel weinig met elkaars familie", zegt Sophie de Wijn. "Ze hebben geen zin om hun tijd te verdoen met verplichte bezoeken. Ze houden hun verhouding liever privé en willen genieten van hun gezamenlijke intimiteiten. De familie wordt ook niet op de hoogte gehouden van hun wel en wee. Ze weet het wel, maar er wordt nauwelijks over gesproken."

Die familie moet er trouwens ook aan wennen dat oma of opa plots vlinders in de buik heeft. Zo ontdekte de 18-jarige Dennis - met vrienden op vakantie aan zee - op het strand zijn oma die aan het dollen was met een man. "Toen hij thuiskwam vertelde hij zijn ouders van de merkwaardige ontmoeting", zegt Sophie de Wijn. "Hij schaamde zich dood tegenover het meisje naast hem. Oma deed zo ordinair. Heel gênant."

"De kinderen van Astrid zagen de erfenis van hun vader al verdwijnen."

Als ouderen beslissen om verder samen door het leven te gaan, komen de kinderen en zelfs de kleinkinderen soms in opstand. Zo heeft Sophie de Wijn het over Astrid (72) en Maarten (69). De partner van beiden is overleden en zij leerden elkaar via vrienden kennen. Ze wilden hun huis verkopen en samen in een ander huis een nieuwe start maken. Ze regelden de bruiloft en stuurden de uitnodigingskaarten rond. Maar dat was buiten de kinderen gerekend. "Zij begrepen niet waarom ze zo nodig moesten trouwen", zegt Sophie de Wijn. "Ze schaamden zich dood voor de vrienden." De kinderen van Astrid zagen de erfenis van hun vader al verdwijnen. Iemand leren kennen na jaren alleen te zijn geweest, is niet altijd zo gemakkelijk. Enerzijds is er de nood en de behoefte om dingen te delen, anderzijds is er de schrik om onder druk te worden gezet en een deel van de verworven vrijheid te moeten prijsgeven.

"Ik durf zeggen dat de verkeringsstijd op die leeftijd van groter belang is omdat het tot ons doordringt dat de tijd die we hiervoor hebben, beperkt is", zegt Sophie de Wijn. "Maar dat wil niet zeggen dat we er vaart moeten achter zetten. Mensen denken weinig tijd te hebben voor iets dat veel tijd kost."

Partners die elkaar op latere leeftijd leren kennen, worden geconfronteerd met een aantal hindernissen die jongere mensen niet hoeven te nemen. De bagage die elk van de partners meebrengt, is omvangrijker en soms ook complexer. "Onderhandelen en overleggen zijn cruciaal", zegt Sophie de Wijn.

Verkering na je zestigste. Een gebruiksaanwijzing, Sophie de Wijn, SWP, 14,90 euro. Boekenbeurs, vrijdag 9 november, van 12.30u tot 13.15u in zaal Themis.

(uit Gazet van Antwerpen: zaterdag 3 november)